

om vedvarende Voldgiftstraktater og forsøge at faa lignende Traktater oprettede med evropæiske Stater,

at de vil støtte Arbejdet til Fredens Betryggelse ved Bevillinger til de evropæiske Fredsmøder og Verdensfredsbureauet, og

at de dernæst vil fritage vort Folk for en betydelig Del af de Byrder, som ødelæggende og skadelige Rustninger paalægger, og anvende de besparede Midler til nyttige Samfundsreformer.

Vi vil Broderskabet gennem Freden.

Vi vil det almene Vel gennem Arbejdet.

En Moders Suk.

Se saa, min lille Pige! kan du nu ligge pænt i din lille Lulle, saa er du sød og vakker — og saa skal Moder synge for dig:

Lille Rosa, du min egen Pige!
du, mit Hjertes Fryd, min Kærlighed!
du, som glæded mig foruden Lige,
da til mig du kom fra Himlen ned!

..... „min egen“ — „til mig“ — aa, ja var det endda sandt! Men du er jo ikke en Gang *halvt min egen* Pige, skønt ingen har lidt saadan for dig, som jeg. Du tilhører jo din Fader, du er hans og til Dels Samfundets Ejendom, slet ikke min. Til *ham* er det, jeg har født dig. Aa Gud! jeg har blot været *Redskabet*, han har brugt og endnu bruger for at faa dig frem i Verden. Og dog er jeg et *Menneske* som han, med de samme Følelser og Tanker, med de samme Længsler og Drømme, med den samme — eller kanske endnu større — Kærlighed til mit Afkom! Ja, havde jeg endda ikke kunnet tænke, ikke kunnet føle, ikke kunnet forstaa det aller mindste! Men jeg *føler* i alt Fald bedst, ligesom instinktmæssigt, hvordan du, min lille Ven, skal have det. Herre Gud! jeg har jo ogsaa baaret dig under mit Hjerte i mange Maaneder. Du har i den Tid været en Del af mit eget Legeme — vi har været ét Kød og Blod. Du tog al din Næring fra mig, dit Liv var fuldstændig afhængigt af mit. Og alligevel — ikke en Gang *da* raadede jeg for, hvad du skulde leve af. Ti jeg raadede jo ikke for mine egne Maaltider — *alt* skulde jeg selv som et lille Barn tage af din Fader — vor fælles *Herres* Haand. Saadan er Ægteskabslovene, det hellige kristelige Ægteskabs Grundlag. Jeg skal fortælle dig om det, naar du bliver stor. Eller kanske det vilde være bedre for dig, om du aldrig fik det at vide. Ti du bliver jo ogsaa *kun* en stakkels Kvinde!

Ja, lig nu smukt stille, lille Rosa! Jeg kan ikke godt synge mere denne Gang. Det gør saa ondt i mit Bryst. Kunde jeg endda lade være med at græde! Bare din Fader ikke skal komme og se mig saadan! Han er jo i Grunden god imod mig — han giver mig endnu næsten alt, hvad jeg beder ham om. Men jeg beder ham da for Resten heller ikke ret tit om noget, for det er saa forfærdelig strengt for mig at skulle bede, „*bede*“ — om hvad? om det, der er mit eget lige saa godt som hans, om det, jeg tjener ved mit personlige Arbejde lige saa vel som han, idet jeg giver mine Kræfter til den indvendige Husets Gerning, medens

han virker udadtil. Hvorfor skal jeg bestandig *bede* ham, og han aldrig mig om det, der er vort Fælleseje? Aa, men det er dog ikke det værste!

Nej, naar nu du bliver større, lille Rosa, og du maaské faar Lyst til at lære et Haandværk for at blive mere fri og selvstændig end din Moder; naar din Fader saa ikke synes om det, og han kanske imidlertid har forandret sig, saa han ikke længere er saa hensynsfuld mod din Moders Bønner som nu — — — ja, saa kan din Moder slet ikke hjælpe dig. Det har aldeles intet at betyde, hvad hun mener om din Opdragelse. For hun er *kun* en *Kvinde* — og du er blot din *Faders* Barn! —

Aa Gud! Havde jeg endda vidst det, før jeg giftede mig! —

Karl Fred. Jensen.

Toner og Farver.

(Sundhedsbladet.)

Der er vel ingen af os, uden at han har lagt Mærke til, at Musik indvirker paa Sindet, paa Nervesystemet. Der følger med bestemte Tonerækker i bestemt Toneart eller med særegne Harmonier ofte endog ved bestemte Melodier en særegen Tilstand af Ro i Nervelevet, og det netop mest udpræget, naar der forud har været megen Uro.

Paa den anden Side er vi vel kendt med, hvorledes andre Tonerækker, andre Melodier virker hidsende paa vort Sind, hvorledes andre igen samler Modet og forhøjer Selvfølelsen.

Noget lignende virker ogsaa Farverne. Uden Tvivl har de forskellige Farvesammensætninger en bestemt særegen Virkning paa de fleste af os, men vi er os det sjældent bevidst, og ingen har, saa vidt vides, undersøgt dette Forhold nogen indgaaende Undersøgelse.

Har Toner og Farver en saadan Virkning paa Nervelevet under dagligdags Forhold, er der fuld Grund til at antage, at Indvirkningen paa det syge Nervelev vil vise sig at være endnu større. Der hæver sig nu fra flere Kanter stærke Opfordringer til at gaa i Færd med Undersøgelser herover, og Fremtiden vil da kunne komme til at vise os ny Kurmidler i Sygdomme, hvor vi endnu staar magtesløse eller famlende i Mørket. Prof. Tarkanow, Petersburg, ytrer i en Forelæsning over Musikens Indflydelse paa den menneskelige Organisme, at man ved rigtig Anvendelse af den vil kunne lære at „stemme“ Menneskene, som man nu stemmer et Instrument. Det er en Kendsgerning, mener han, at „Nervesyg — især Epileptikere, bliver beroligede ved Musik“, det gælder kun at finde den Musik, der passer for den enkelte Personlighed i det enkelte Tilfælde. „Vi har ingen Tvivl om, siger han, at den Tid vil komme, da Musiken i den dertil videnskabeligt uddannede Læges Haand vil tjene som et mægtigt Middel i Kampen mod menneskelig Lidelse. Vi kender allerede nu en Række af Tilfælde, hvor Musiken viser sig at være den kraftigste Regulator for Menneskets Stemninger og Følelser, hvilke igen behersker saa mange Sider af vore legemlige og sjælelige Livsyttringer“.

Dette er stærke Ord af en Enthusiast, siger du. Det er det ogsaa, men det synes dog at bære frem i den Retning.

Medens Magnetisøren søger ved lette Strygninger gennem Hudfølelsen at fremkalde den hypnotiske Tilstand i Hjernen, opnaar andre en lignende Virkning ved Tonerne og atter andre ved Farverne.

Har du set et Barn, uroligt og skrigende af legemlig Smerte eller af Utaalmodighed under Mangel paa Forstaaelse hos dets Plejerske, har du set dets Sorg og Kummer stilne af lidt efter lidt under Indflydelsen af en sagte nynnet ensformig Melodi? Tilsidst lukkedes Øjet halvt eller helt, idet Øjeæblet drejedes opad, det forpinte Udtryk glattedes ud, og Fred lagde sig over det lille Ansigt, som før bar Udtrykket af vild Fortvivlelse. Hvad var der gaaet for sig hos Barnet? Sov det sin naturlige Søvn, eller var det i en saa kaldt Hypnose? Jeg véd det ikke, men jeg tør heller ikke benægte det sidste.

Enhver af os har hørt Beretningerne om Østerlændernes tryllende Musik. Med visse Toner og Melodier tæmmer de Slinger og vilde Dyr til lydige Tjenere. Med andre ensformige Tonerækker i egne Taktsatser, gentaget atter og atter, bringer Dervisherne sig over i en Tilstand, der tilsidst ender i en Slags Hypnose, hvori Hjernen bliver uimodtagelig for Indtryk fra Huden, og andre Legemsdele, for Smerte, Kulde og Hede.

Og nu Farverne. Ogsaa disse har man jævnligt benyttet for i Hjernen at fremkalde denne uforklarede Tilstand, som man kalder Hypnose. Ved at lade Blikket længe hvile paa en lille rund, sort Genstand, hvori en skinnende hvid Prik, indledes hos dertil skikkede en hypnotisk Søvn. Hos andre kan et stærkt og pludseligt skinnende hvidt fra en Reflektor eller et elektrisk Lys bevirke en lignende Tilstand.

Farvernes Virkning paa Hjernen er i det hele endnu mindre studeret end Tonerne. Men det er en Kendsgerning, at Farverne og deres Sættelse over paa Sindet en Virkning, der er ganske paaviselig for de fleste af os. Den arter sig højst forskellig hos de forskellige Individuer. Jeg behøver blot at minde om, hvorledes nogle befinder sig vel omgivne af mørke Farver, andre af lyse. Visselig, Fremtiden vil ogsaa om Farvernes Betydning for vort Ve og Vel have noget at lære os.

G.

Mrs. Gladstone,

som har været Præsident for den liberale Kvindeforening i London, har nu frabedt sig Genvalg til denne Hæderspost. Hun motiverer sin Fratrædelse saaledes til Komiteen:

„— — — Jeg er vis paa, De vil forstaa, at jeg i min nuværende Stilling har mere Arbejde, end det er mig muligt at overkomme, saa det er nødvendigt for mig at frigøre mig for ekstra Arbejde og Ansvar.“

Jeg behøver ikke at tilføje, hvilken Glæde det har været for mig at staa i en Forening, der har gjort et saa stort Arbejde, og at jeg vedblivende vil nære den dybeste Interesse for Bestræbelserne for Kvindens Frigørelse.“

Selvfølgelig forundrer engelske Kvinder sig ikke over, at Mrs. Gladstone trækker sig tilbage fra Kvindeforeningerne, naar man véd, hvorledes „the grand old man“ nu stiller sig til Kvindesagen.